

FADE-IN: REGENT'S PARK, LONDEN, EEN LENTE-
OCHTEND

HOPE, vijftien, staat met haar rug naar de zon, haar blauwe zijden jurkje wappert in de wind. Haar haar glanst, haar houding is om door een ringetje te halen en je ziet meteen dat ze de ster van deze film is. Voor haar staat een KNAAPPE JONGEN.

JONGEN

(gelukzalig)

We hebben elkaar nooit eerder gezien, maar toch voelt het alsof we elkaar al jaren kennen.

HOPE

Ik voel me ook meteen
vertrouwd bij jou.

JONGEN

(nog gelukzaliger)

Geloof je in het lot, mooi
onbekend meisje?

HOPE

(verlegen)

Natuurlijk geloof ik in het lot.
Alles heeft een bedoeling.

JONGEN

Dan... ben jij misschien
mijn bedoeling?

JONGEN steekt zijn hand uit. Het liedje
'Teddy Bears' Picnic' begint te spelen.

HOPE

Dit gaat allemaal zo *PÈÈP* snel...

JONGEN

En tegelijk wachten we er al ons hele
PÈÈP leven op. Geef me je hand, dan
gaan we samen... *PÈÈP PÈÈP PÈÈP-PÈÈP...*

PÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈPPPPP

Ik staar naar de uitgestoken hand.

‘Wou je er nog iets op?’ vervolgt de JONGEN, geeuwend door zijn neusgaten. ‘We hebben chocoladesiroop en chocoladehagel. Aardbeiensiroop en nootjes, maar dan moet je bijbetalen. Of karamel- of butterscotch-siroop. Chocoladevlokken kosten ook extra, karamelstukjes ook en...’

Ik zucht. Hij houdt zich helemaal niet aan het script.

Een paar seconden geleden was ik de romantische heldin die op het punt stond weg te lopen met haar enige echte soulmate, nu zit ik opeens in een vergadering met de boekhouder van Willy Wonka. Zoals gewoonlijk bevalt mijn versie me stukken beter.

‘Ja, graag...’ begin ik met een lief lachje, maar op dat moment begint de auto achter me weer te toeteren. ‘Of weet je... laat maar. Doe maar zonder iets.’

‘Dat is dan één dertig.’

Ik lach wat breder, dan komen mijn kuiltjes goed uit, en terwijl ik hem het geld geef kijk ik hem diep in de ogen om met al mijn acteerskills het hele scala aan complexe, Oscar-waardige emoties op hem over te brengen.

De JONGEN kijkt terug. ‘Dit is tien cent te weinig.’

‘Oeps!’ Ik knipperde natuurlijk te snel met mijn wimpers, daardoor zag ik het niet goed. ‘Alsjeblieft.’

Onze vingertoppen raken elkaar licht. Ik staar ernaar, wachtend op een bliksemflits, een handvol vonken, een klein zweefmomentje misschien. Van dichtbij zie ik dunne streepjes zwart onder zijn nagels, felrode vlekken op zijn wangen en gesmolten chocolade op zijn schort. Zelf

loop ik in een zwarte spijkerbroek en een neongroene croptop (terwijl er regen is voorspeld), dus de werkelijkheid doet ons geen van beiden een groot plezier.

Maar er zijn absoluut mogelijkheden. Ik moet deze nieuwe plotwending alleen even onder controle zien te krijgen – en vlug ook.

‘Dús...’ zeg ik met het getoeter op de achtergrond, ‘wat is je sterrenb...’

‘HOPE! WAT BEN JE AAN HET DOEN? JE MOEST NAAR DE WC, ZEI JE! HEB JE CONSTIPATIE OF HOE ZIT DAT? STAP IN OF WE GAAN ZONDER JOU!’

Oké, het woord ‘wc’ komt zéker niet in mijn grote openingsscène, en er gaat ook meteen een dikke streep door ‘constipatie’.

De JONGEN laat zijn blik over mijn schouder glijden en spert zijn ogen wijd open als hij de enorme luxe bak ziet staan.

‘Wauw,’ zegt hij, opeens klaarwakker. ‘Is dat een...’

‘Yep.’ Ik doe een stap achteruit. ‘Heel erg bedankt voor het ijsje, vriendelijke vreemdeling. Ik zal het altijd koesteren, totdat het smelt of op is.’

Nu ik toch zijn aandacht heb, haal ik vlug de knot uit mijn haar om met een snelle, elegante beweging mijn zwarte krullen los te schudden.

Dan draai ik me om en kijk nog een keer lief over mijn schouder.

HOPE

Ik ben bang dat ik je nu moet
verlaten, maar dit moment staat
voor altijd in mijn hart gegrift.

‘Nou, doe!’ roep ik.

JONGEN

Vaarwel, mijn droomvrouw. IJs verkopen
zal nooit meer hetzelfde zijn.

De IJscojongen kijkt me een paar tellen met een diepe
frons tussen zijn wenkbrauwen aan. ‘Eh... dag?’

Opeens golft het geluk door me heen.

De volgende keer zal hij me meteen herkennen. Dan
vraagt hij hoe ik heet en verklaart hij me zijn eeuwigdu-
rende liefde en *alles*.

Dit is ’m – ik weet het bijna helemaal zeker.

‘HOPE, STOMME MUPPET!’ schreeuwt mijn behulp-
zame zus. ‘HIER KOMEN, NU!’

‘Kom eraan!’

En opgetogen over het verloop van deze ochtend hup-
pel ik naar de auto, met de blauwe jurk die ik niet aanheb
fladderend om mijn benen.

FADE-OUT

♋ Kreeft: 21 juni - 22 juli

Jouw natuurlijke gave ligt op het vlak van verbinding maken met anderen, Kreeft. Mercurius en Venus staan vandaag in het vierde huis, dat staat voor thuis, familie, wortels en ouders. Gebruik je talenten om die banden nog steviger aan te halen.

Ik ben Hope, je nieuwe leading lady.

Bijna zestien jaar geleden wierpen mijn ouders één blik op hun stralende pasgeboren kindje en dachten: dit meisje zal de verpersoonlijking zijn van de regenboog, de zonsopkomst, de kus aan het eind van een film. Dit meisje zal huppelen waar anderen lopen en proberen in alles het beste te zien; ze zal nooit op zoek hoeven naar de zon, want voor haar zullen er geen wolken bestaan.

En weet je? Het werkte nog ook.

Diep binnen in mij zit altijd hoop, het is de kern van wie ik ben, zoals de pit van een kers of een avocado. Mijn oudste zus, daarentegen, heeft haar naam (die dus 'genade'

betekent, haha) onder de grond geschoffeld en vervolgens gemaakt dat ze wegkwam. Een beetje zoals een... aardappel.

‘Wat mankeert jou?’ snauwt Mercy als ik met het kostbare ijsje eerbiedig in mijn hand (Zijn ijsje! Het Door Hem Op-geschepte Ijsje!) voorzichtig in de limousine stap. ‘Serieus. Het is geen retorische vraag, Poedel. Ik wil een duidelijk antwoord.’

Half omgedraaid en met één hand tegen het raam kijk ik smachtend naar de ijskar, die achter ons steeds kleiner wordt. Afscheid nemen is zo moeilijk soms.

HOPE

Tot de volgende keer, mijn met
chocola besmeurde lief.

De muziek zwelt aan.

EINDE SCÈNE

‘Ik heet geen Poedel.’ Ik ga recht zitten en neem een lik van mijn ijsje. ‘Je weet dat ik het vervelend vind als je me zo noemt.’

‘Poephoofd beter?’ Zuchtend plant Mer haar hoge hakken naast me op de bank. ‘De stinkende, gênante hoop die altijd alle plannen in de war schopt?’

‘Ben ik helemaal niet.’

‘Welles.’

‘Nietes.’

Ik steek mijn tong uit en zij doet alsof ze het niet ziet. Mercy is zeventien en 24/7 in stijl: vandaag heeft ze haar zwarte haar in een strakke knot, haar lippenstift is rood, haar T-shirt zwart, haar jas zwart en haar leren broek zwart.

De autobekleding is ook van leer, dus als ze zich beweegt hoor je het piepen. Misschien zijn het de zielen van de arme koeien die elkaar gedag zeggen in een andere taal.

Ik krijg spontaan de slappe lach.

‘Slaat de kou soms op je hersenen?’ vraagt Mer, pulkend aan een perfecte rode nagel. ‘Of horen hysterische aanvallen ook bij een kop waar letterlijk niks in zit?’

Effie kijkt op van haar stappenteller. ‘Mercy,’ zegt ze, ‘wil je Hope alsjeblieft met rust laten? Is het zo erg als we een beetje later komen?’

Want als ik ben opgegroeid met mijn naam binnen in me en Mercy met die van haar diep in de grond, dan houdt Faith (16) haar naam als een bloem in haar hand: altijd gevoelig, altijd bewonderd, altijd lief.

Ze is ook altijd mooi.

En ja, ik weet dat dit geen karaktertrek is, maar als mijn middelste zusje zou worden gecast voor een film, is dat wat er op het script zou staan. Effies volmaakte gezicht is altijd het eerste wat andere mensen opvalt, maar het laatste wat zij zelf ziet.

Wat voor mij een raadsel is, want als mijn hoofd ergens het komende jaar zou besluiten zich te ontpoppen tot dat van haar, zou ik daar echt wel vet gebruik van maken.

Gebroken harten van hier tot Tokio.

Mercy kijkt me scherp aan. ‘Ja. Want ik heb toevallig

wel wat beters te doen dan toekijken hoe mijn irritante zusje voor de zoveelste keer met koeienogen naar de puissterige ijscojongen staat te loeren.'

'Ten eerste,' zeg ik geduldig, 'waren het geen koeienogen. Het was een mysterieuze blik bedoeld om te verleiden en te betoveren. En ten tweede gaat het al veel beter met zijn acne, want hij heeft allemaal korstjes, dus ha!'

Triomfantelijk sla ik mijn armen over elkaar.

'We zijn er bijna,' zegt Effie terwijl Mercy zichzelf voor haar hoofd slaat. 'Kunnen jullie vijfenveertig seconden of zo stoppen met ruzie maken? Doe even gewoon. En hou je gezicht in de p...'

De auto komt met piepende banden tot stilstand.

'Yo, yo, yó!' Max rukt een portier open en steekt grijnzend zijn kaalgeschoren hoofd naar binnen. 'Zo, jullie zijn vandaag niet met de bezem, zie ik. Hoe gaat-ie, kattenkoppen van me?'

Het enige wat ik over mijn negentienjarige broer hoef te zeggen is dat hij zijn naam héél letterlijk neemt.

'Wat de f...'

Max lacht. 'Niet zo grof, Mermans.' Hij duwt onze zus opzij en stommelt naar de andere kant van de auto. Zijn bruine knieën piepen door de scheuren in zijn spijkerbroek. 'Vind je het niet fijn om me te zien, zusterfiguur? Jawel. Ik zie het aan je. Kijk eens hoe *extatisch* je wordt van mijn aanwezigheid.'

Hij buigt zich naar voren en maakt van Mercy's rode lippenstiftmond met twee vingers een enge horrorfilmgrijns.

Ze geeft hem meteen een dreun. ‘Hoe kún je zo irritant zijn?’

‘Geen idee.’ Hij laat zich naar achteren vallen en haalt loom een hand over zijn kale hoofd. ‘Ik zou kunnen zeggen dat God me het talent gegeven heeft, maar ik wil niet tegen je liegen: ik heb een avondcursus gevolgd. Om die skills écht goed onder de knie te krijgen.’

Dan begint hij zo ontstellend te gapen dat we zijn amandelen plus een flinke spuugliert zien zitten. Niet dat hij er minder knap van wordt.

‘Hoezo bezem?’ vraag ik.

Mijn broer woelt door mijn krullen. ‘Omdat jullie zulke fanatieke schoonmaaksters zijn, nou goed, babybeertje? En ik moet jullie waarschuwen: het ziet daar zwart van de paps en de journo’s. Maar geen stress, mensen, ik was hier al vroeg en heb ze alvast een paar hapklare brokken toegeworpen. Dat we sterk zijn voor elkaar, het in deze moeilijke tijd allemaal samen doen, enzovoort enzovoort...’

Hij grijnst vals en Faith kijkt snel naar Mercy.

Dat verklaart dus de spiegelende zonnebril die Max op zijn hoofd heeft, hoewel het inmiddels inderdaad regent. (Mijn haar glansde daarnet ook niet echt in de zon: dat was het werk van de afdeling Special Effects, altijd hard aan het werk in mijn brein.)

‘Jesus, Max,’ sist Mercy, hels omdat zij er niet als eerste op is gekomen. ‘Soms een beetje een aandachttrekker?’

‘Jesus, Mer,’ lacht hij vrolijk. ‘Soms een beetje jaloers?’

De auto slaat de laatste hoek om.

Mijn hart maakt sprongetjes van opwinding. Het is